

gaafheid, van betrouwbaarheid en volkomen evenwicht. Het glas-achtig krullen en breken van golven aan het strand, de harde kantigheid van een onverwacht paaltje, de nauw merkbare toonvervloeiingen van het half-natte zand, de vlucht van een enkelen vogel over het spiegelen watervlak, de zachte bewogenheid der duinen, al deze dingen, die anderen vaak aanleiding geven tot pronkend etaleeren van metierkennis, zijn geschilderd met een zoo ingehouden vanzelfsprekendheid en een zoo evocatieve verfijning tevens, dat zij het besef van het wonderlijke in den beschouwer gaande maken en hem voeren tot een veredelde en verdiepte visie op de werkelijkheid.

Zoeken wij niet te zeer in de kunst het ingewikkelde of opzienbarende, het buitensporige of vastnagelende? Terwijl zij juist het onafwijsbare en onvermijdelijke moest zijn, het ons bij tijden zóó innig vertrouwde, dat wij haar openbaringen ternauwernood als zoodanig herkennen en enkel ondergaan als deel uitmakend van onszelf en het leven van allen dag. Wij wenschen den kunstenaar te zeer als geestesacrobaat, dien wij prijzen kunnen voor zijn problematieke goocheltoeren, voor de virtuositeit zijner merkbare krachtsinspanningen. Terwijl hij juist het volmaakte, onmerkbare evenwicht tusschen spanning en ontspanning dient te suggereeren en den beschouwer niet mag dwingen, maar enkel mag overhalen, — en overhalend hem mee zal voeren over de grenzen van deze wereld van drie dimensies naar die van de vierde dimensie, die après tout niets blijkt te zijn dan de zuiverste essentie van het driedimensionale.